

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **D., s.r.o.**, K., zastúpeného Mgr. M. P., advokátom v P., proti povinnému **PhDr. J. F.**, bývajúcemu v B., zastúpenému JUDr. M. G., advokátom v B., **o vymoženie 4 820,82 eur (145 232,-- Sk) s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II, pod sp. zn. 39 Er 3508/2006, o dovolaní súdnej exekútorke JUDr. A. K., Exekútorský úrad P., proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 25. júna 2009, sp. zn. 18 CoE 144/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Účastníkom nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava II uznesením z 24. júna 2008, č.k. 39 Er 3508/2006-60 exekúciu zastavil z dôvodu, že rozsudok, ktorý mal byť exekučným titulom v označenej exekúcii, bol zrušený. V odôvodnení rozhodnutia o zastavení exekúcie uviedol, že o trovách súdneho exekútora súd rozhodne osobitným uznesením.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie súdneho exekútora uznesením z 25. júna 2009 sp. zn. 18 CoE 144/2009 odvolanie súdneho exekútora odmietol. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že z ustanovenia § 57 ods. 1 písm. b/ Exekučného poriadku je zrejmé, že zákon neukladá prvostupňovému súdu povinnosť rozhodnúť o trovách jedným uznesením, predpokladá procesný výsledok konania o exekúcii ako takej. Súd prvého stupňa v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že o trovách exekučného konania bude rozhodnuté samostatným uznesením, čím neporušil ustanovenie § 200 ods. 1 Exekučného poriadku.

Exekúcia sa končí vymožením pohľadávky ako takej, vrátane trov exekučného konania a preto argument odvolateľa ohľadne nemožnosti vykonávať úkony, t.j. vyčísliť trovy exekúcie po vydaní napadnutého uznesenia neobstojí, nakoľko až v samostatne vydanom uznesení súd určí povinnosť znášať trovy exekúcie, či už oprávnenému alebo povinnému, čo zakladá samostatný exekučný titul na vymoženie pohľadávky exekútora. Odvolací súd preto odmietol odvolanie, ktoré bolo podané niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený, a ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné (§ 218 ods. 1 písm. b/, c/ O.s.p.) poukázal na to, že až v samostatnom rozhodnutí o trovách konania, súdny exekútor bude mať postavenie účastníka konania, o právach ktorých súd rozhodne.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala dovolanie súdna exekútorica, ktorá navrhla napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnila tým, že uznesenie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Nesúhlasila s názorom odvolacieho súdu, pretože z ustanovenia § 60 písm. c/ Exekučného poriadku vyplýva, že ak súd zastavil exekúciu (§ 57), poverenie na vykonanie exekúcie vydané exekútorovi musí exekútor bezodkladne vrátiť súdu, to znamená, že nemožno v exekúcii robiť žiadne úkony, teda ani vyčíslovať trovy exekúcie a žiadať ich priznanie a taktiež ani súd nemôže vo veci ďalej konať a robiť úkony, ako priznávať ďalším uznesením trovy exekúcie. Tým, že súd nepriznal exekútorovi trovy exekúcie a exekúciu zastavil, vec nesprávne právne posúdil. Zároveň žiadala, aby dovolací súd odložil vykonateľnosť rozhodnutia okresného súdu o zastavení exekúcie.

Oprávnený ani povinný sa k dovolaniu súdnej exekútorice nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie súdnej exekútorice smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Pri skúmaní prípustnosti dovolania v prejednávanej veci vychádzal dovolací súd z toho, že dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie, ktoré v danom prípade smeruje proti uzneseniu, je v zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.)

na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

V zmysle § 239 ods. 2 je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Dovoláním napadnuté uznesenie nevykazuje znaky žiadneho z týchto rozhodnutí, prípustnosť dovolania preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj s otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existencia niektorej z vyššie uvedených väd však dovolacím súdom nebola v konaní zistená a dovolateľkou ani namietaná.

Dovolateľka v podanom dovolaní uvádza, že odvolací súd nesprávne posúdil vec, nakoľko nepriznal exekútorovi trovy exekúcie a exekúciu zastavil. Dovolateľka mala zrejme na mysli skutočnosť, že odvolací súd napriek tomu, že súd prvého stupňa exekúciu zastavil

a nerozhodol o trovách exekúcie, odvolanie odmietol a týmto postupom súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

O túto vadu konania ide vtedy, ak súd postupoval v konaní tak, že znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. Z toho vyplýva, že ak sa má naplniť predpoklad prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., musí zo strany súdu ísť o porušenie konkrétneho procesného ustanovenia, ktorého bezprostredným následkom je odňatie možnosti konať pred súdom.

Podľa § 57 ods. 1 písm. b/ Exekučného poriadku exekúciu súd zastaví, ak rozhodnutie, ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie, bolo po začatí exekúcie zrušené alebo sa stalo neúčinným.

Podľa § 200 ods. 1 Exekučného poriadku trovami exekúcie sú odmena exekútora, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času pri vykonaní exekúcie (§ 196). Oprávnený a exekútor majú nárok na náhradu trov potrebných na účelné vymáhanie nároku. Podľa odseku 2 tohto ustanovenia, ak súd rozhodne o zastavení exekúcie, rozhodne aj o tom, kto a v akej výške platí trovy exekúcie.

Podľa § 151 ods. 3 O.s.p. v zložitých prípadoch, najmä z dôvodu väčšieho počtu účastníkov konania alebo väčšieho počtu nárokov uplatňovaných v konaní súd môže rozhodnúť, že o trovách konania rozhodne až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej., ustanovenie § 166 sa nepoužije. Ustanovenia odsekov 1 a 2 platia primerane s tým, že lehota troch pracovných dní plynie od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Pokiaľ k zastaveniu konania došlo rozhodnutím súdu z niektorého dôvodov uvedených v ustanovení § 57 Exekučného poriadku, rozhodne súd aj o tom, kto a v akej výške platí trovy exekúcie (viď § 200 ods. 2 Exekučného poriadku). O náhrade trov konania rozhoduje súd spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie na súde končí. O náhrade trov konania však môže

súd rozhodnúť aj po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Zákon neukladá súdu povinnosť rozhodnúť o trovách exekúcie jedným uznesením.

V danom prípade došlo k zastaveniu exekúcie rozhodnutím súdu. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že o trovách súdneho exekútora bude rozhodnuté samostatným uznesením, teda o náhrade trov exekúcie nerozhodoval. Tým, že súd prvého stupňa o trovách súdnej exekútorky rozhodne samostatným uznesením a odvolací súd sa stotožnil s jeho procesným postupom, neukrátil súdnu exekútorku na jej procesných právach vyplývajúcich z občianskeho súdneho poriadku.

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľky boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľkou vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania súdnej exekútorky nemožno vyvodiť ani z ustanovenia § 239 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 O.s.p.

Keďže v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie súdnej exekútorky ako neprípustné podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania sa nezoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Náhrada trov dovolacieho konania nebola účastníkom priznaná, lebo v dovolacom konaní nemala dovolateľka úspech a ostatní účastníci nepodali návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uznesenie nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 19. mája 2010

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Adriána Borovská